

Už nikdy

Marpo

Kdy otevřeš ráno oči, aniž by jsi vůbec tušil,
co tě během dneška všechno čeká,
kdy se potkáš se svým tátou ve dveřích
a tam mu řekneš: "Dneska večer se ti ozvu, ok?"
kdy zvedneš podělanej phone call, kde se dozvíš,
že mu v životě už nikdy nezavoláš,
kdy se vše otočí naruby a ty máš prostě pocit,
že tohleto jen tak nerozdejcháš.

Tak to je život,
buď se s tím popereš nebo to vzdáš,
buď tě to zničí nebo něco dá,
a co tě nezabije může zabít kolem tebe,
jiný pak čekaj, že se po tejdnu zas cejtíš skvěle,
je to horská dráha emocí,
zkrvnevej kolotoč těch vyjebanejch nemocí
a lidi projdou kolem tebe a ty pochopíš,
že s tebou ten smutek v sobě už vůbec nikdo nenosí.

Kdy máš další dítě na cestě a denně myslíš na to, že ho táta ni
kdy neuvidí,
kdy se tě Emma ptá, kdy se vrátí děda Lála a ty víš, že už se n
ikdy neobjeví,
kdy vidíš mámu bloudit po baráku, kde jsme žili šťastně a teď t
am skoro nevydrží,
kdy se sám sebe ptáš, jestli táta vidí tvoji snahu, kterou zbyt
ek nikdy nedocení,
když ztratíš víru i v to poslední, v to co jsi věřil a tu křivd
u v sobě nikdy neproměníš,
kdy v noci sleduješ ten stín, furt si říkáš: "kdyby tohle, kdyb
y tamto" hledáš zdůvodnění,
kdy koukáš na kytary, co se pod jeho rukama už nikdy zase neroz
ezní,
kdy mluvíš sám na prázdný křeslo před sebou a dobře víš, že už
ti táta nikdy neodpoví.

Tak to je život,
a buďto dáš nebo si dá tebe,
někdy peklo, někdy zase nebe,
někdy klid, někdy hrozně klepe,
tak tam nestůj takhle blbě a otevři dveře..